

Kopsoli

LATVIJAS NEDZIRDĪGO SAVIENĪBAS IZDEVUMS

2005. gada novembris Nr. 24 (897)

www.lns.lv

Cena 30 santīmi

Valmieras skolai — 130

«Daudz laimes dzimšanas dienā!»

Daiga Delle, 1991. gada absolvente

Ar tādiem vārdiem Valmieras kultūras namā pie mikroфона ar dāvanu un ziediem rokās stājās LNS prezidents Arnolds Pavlins. Un zālē atskanēja jautri smieklī, jo tādās reizēs kā lielas skolas lielajā jubilejā visi kļūst gana nopietni. Bet bija jau arī gana nopietni.

Un tā — 22.oktobrī Valmierā atkal plūda ļaudis no malu malām, tuvām un tālām, jo Valmieras vārdzirdīgo bērnu internātpamatskolas — attīstības centrs visus mīļi aicināja uz 130 gadu jubileju un 7. absolventu salidojumu. Bija pienākusi diena, kad atkal visi tikās tajā pašā vietā, zem tām pašām zvaigznēm, tikai pēc 130 gadiem, kā teica LNS prezidents: „Jūs esat kļuvuši mazliet vecāki un mazliet gudrāki!”

Bet sākās viss ar to, ka, apliecinot godu skolai, absolventi un viesi reģistrējās, aizpil-

dija anketas, saņēma mazas dāvanīņas un pamielojās ar gardām uzkodām un vīnu.

Jubilejas vakaru atklāja pašreizējais skolas direktors Andris Tauriņš. Skolēni ar muzikālu, teatrālu uzvedumu parādīja, ka skolā joprojām mutuļo enerģiska dzīvība. Tajā atklājās visa skolas dzīve — mācības, diskotēka, sports... Nobeigumā dziesma „Kopā būt!” apliecināja, cik stipra skola ir tad, ja visi dara kopā visu!

Vakara vadītāji iepazīstināja absolventus un viesus ar skolas vēsturi. Laika gaitā skolai piecas reizes mainīts nosaukums!

Daži fakti no vēstures

— 1875.gada 30.jūlijā Valmierā atvēra Kurlmēmo skolu. Pirmā ēka bija mazs koka namiņš Diakonāta ielā, kas kara laikā nodega. Pirmais skolas priekšnieks bija Vilips Švēde, (1875 — 1905), otrais skolas priekšnieks Jānis Enkmanis (1906 — 1915).

— 1920.gadā skola pārgāja valsts pārziņā, tādēļ to nosauca par Valmieras Valsts kurlmēmo skolu. Direktors Ernests Ulmanis (1920 — 1932). Tajā laikā uzcēla jauno ēku. Tapa klases vārdzirdīgiem skolēniem. Skolu vadīja Paulis Kunstmanis (1932 — 1936), pēc tam Hugo Tērauds (Traubergs) (1936 — 1940, 1941 — 1944).

— 1958. gadā pārorganizēta par Valmieras vārdzirdīgo skolu — internātu. Jānis Madarājs (1940 — 1941 un 1944 — 1960); Andrejs Kursītis (1960 — 1980), Arvids Ramanis (1980 — 1989). Tika uzcelta trīsstāvēga internāta ēka ar 170 vietām.

— Nākamais posms — pēc A.Ramaņa nāves skolas vadība tika uzticēta Vilnim Andersonam (1989 — 1999). Sākās sadarbība ar Ginterslo apgabalu Vācijā, visi skolēni bez maksas saņēma bezmaksas individuālos dzirdes aparātus. Darbu skolā sāka Dzirdes centrs, kurš darbojas vēl joprojām, apkalpojot cilvēkus ar dzirdes traucējumiem no visa Vidzemes reģiona. Nodibināta pirmsskolas bērnu apmācības grupa. 1998. gadā skola ieguva nosaukumu — Valmieras vārdzirdīgo bērnu internātskola — attīstības centrs.

— 1999.gadā skolas vadību uzņēmās pašreizējais direktors Andris Tauriņš. 2004.gadā skola nonāca Valmieras pilsētas Domes pakļautībā. 2005.gadā ieguva precizētu, vēl garāku nosaukumu — Valmieras vārdzirdīgo bērnu internātpamatskola — attīstības centrs.

Attīstība, jaunumi

— Skolā uzsākta valsts investīciju programmas realizā-

Šajā numurā

> 1.— 2. lpp. Ir tāda vieta uz zemes, kur vienmēr gribas atgriezties, — arī tad, kad pagājuši daudzi desmiti gadu. Tā ir pirmā skola... Šoreiz par Valmieras skolas 130 gadu jubileju raksta «KS» jaunā korespondente **DAIGA DELLE**.

> 3.lpp. Ieskats Nedzirdīgo dienu šī gada norisēs Raiņa skolā. Tur notika pasākumi ar starptautisku ievirzi...

> 4. — 5.lpp. Kas vieno un motivē cilvēkus aktīvai rīcībai? Kopīgi darbi, problēmas, grūtības... Šoreiz par kopīgiem svētkiem, kas notiek projekta «Mēs — sabiedrības daļa» ietvaros.

> 6. — 7.lpp. «Sports nākotnē neizzudīs...» — šādā cerīgā noskaņā risinājās saruna ar LNSF prezidentu VARI STRAZDIŅU šīs sporta organizācijas 15. gadskārtas priekšvakarā.

> 8.lpp. Vēl viens projekts guvis finansējumu. Šoreiz Zīmju valodas centrs varēs integrēt zīmju valodu mācību iestādēs, kur mācās nedzirdīgie jaunieši.

Bet SK «ŠaDa» piedalījās sava labvēļa — Kluba Joker jubilejas svinībās. Dažādi apsveikumi. Sludinājumi. Iepazīšanās!

Un — neaizmirstiet abonēt laikrakstu «Kopsoli» 2006.gadam!

Bija daudz apsveikumu. Šis no «Kopsoli»...

Kad atskatos, tad atceros...

Dzintra Mieze (1953. gada absolvente)

Skolā sāku mācīties 1941.gadā. Pēc kara daudz ko biju aizmirsusi, bet visi par mani rūpējās un ātri visu dzīvei nepieciešamo atguvu. Pēc skolas pusgadu mācījos šuvēju kursus, pēc tam visu mūžu strādāju šajā darbā.

Tagad man ir 73 gadi. Visvairāk nožēloju, ka toreiz daudz nemācījāties runāt. Runas prasme dzīvē ļoti vajadzīga! Apmeklēju Valmieras klubu – mums tur daudz interesantu pasākumu, ekskursijas. Esmu piedalījies visās skolas jubilejās, un man sirdī vislabākās atmiņas par skolu. Līdz šai dienai atmiņā palicis mans pirmais teikums, ko mācēju pateikt: «Papa pū lauvu» (papa nošāva lauvu). (Attēlā — otrā no labās).

Ēvalds Abakoks (1945)

Skolā sāku mācīties vēlu, jo mamma sākumā nezināja, kur kurlmēmie var skoloties. Tikai 10 gadu vecumā nokļuvi Valmieras kurlmēmo bērnu pirm-skolā, tad 1.klasē.

Man patika, ka bija ticības mācības stunda. Skolas dibinātāja Švēdes meita Strausmane bija mana skolotāja. Kad biju uz Valmieras skolas 125 gadu jubileju, visas manas skolotājas jau bija aizsaulē. Šie svētki ir ļoti skaisti, esmu laimīgs tos redzēt. Man oktobrī paliek 79 gadi. Kā būs vēl pēc 5 gadiem? Dzīvosim, redzēsim! (Attēlā — pirmais no kreisās)

Ieva Rusule (1985)

Nu jau 20 gadi pagājuši, bet atmiņas par skolu noglabātas sirdī – vēlos laiku atgriezt atpakaļ, mīļās skolotājas satikt, izrunāties, jo mēs ne vienmēr sapratāmies... Daudz kas varēja būt citādi, liekas, kāda muļķe biju toreiz... Esmu ļoti pateicīga skolai, jo tā mācīja patstāvību dzīvē – tas ir pats galvenais, jo citādi uz priekšu nevari iet. Tāpat vien rokās neviens neko nedos!

Uldis Āre (1987)

Bieži atceros skolas laiku, kas man ļoti patika. Te iemācījos galdnieka darbu un ar prieku strādāju šajā profesijā vēl tagad. Skola iemācīja rūpīgi strādāt un uzticēto darbu padarīt kārtīgi. Te mācījos uzticēties draugiem un pašam būt patstāvīgam. Esmu ļoti pateicīgs tētim un mammai, kuri mani katru nedēļu no Jūrmalas veda uz Valmieru un atpakaļ. Paldies no sirds skolotājam Lidijai Kalniņai, Krēslai, Pāpei un Rullei par viņu pacietību.

«Daudz laimes dzimšanas dienā!»

Sākums 1. lpp.

cija — nomainīts un siltināts jumts, atjaunotas jumta konstrukcijas divām ēkām Ls

mentālā filma „Paegles iela”.

Tad sekoja lustīga dziesmiņa Valmieras skolas absolventes Jolantas Znotiņas izpildījumā. Dejoja bērni no Valmieras pilsētas skolām. Skaisti! Un tad jau nāca daudzi nepacietīgie sveicēji...

Skolas krusttēvs K.Greiškalna kungs paslavēja direktoru un viņa vietnieces — «miesassardzes», dāvinot vērtīgu dāvanu.

Draugi un kolēģi no Rīgas

nedzirdīgo bērnu skolas dāvāja gaismu — peldošas svečītes stikla glāzē ar devīzi: «Skola ir mūsu gaismas pils!» Draudzīgo kolektīvu sveica arī draugi no Somijas. To, ka kopā var visu, viņi pierādīja, nodziedot kopā ar latviešu kolēģiem tautasdziesmu «Bēdu manu, lielu bēdu». Mīļo skolu sveica arī absolventi.

Nobeigumā uzstājās grupa *Republic*, kopā ar Valmieras bērniem izpildot dziesmu «Strēlniece». Tas tik bija lielisks talantu savienojums!

Direktors Tauriņa kungs pateicās visiem apsveicējiem (sūtīto apsveikumu jūrai arī).

Lai šī jubileja spilgtāk saglabātos atmiņās un vēsturei, tapa kopīga fotobilde.

Jubilejas balle

Laukā bija jau tumšs, lija lietus, kad tālāk visus aicināja silta gaismiņa mīļajā skolā, kur notika absolventu tikšanās klāsēs un lielā svētku balle. «Kopsoli» korespondente satika absolventus pie fotogrāfiju stenda — tik daudz bija ko pārrunāt un atcerēties. Ēdamzāles telpās tika atklāta balle ar dejām un līksmību līdz rīta gaismiņai.

«Veca mīlestība nerūs,» — tā atzina dažlābs, šeit dejā tiekoties ar savu kādreiz nolūkoto skaistāko meiteni vai puisi! Vakara nagla bija skaistā uguņošana! «Kopsoli» korespondente atstāja skolas sienas, kad pulkstens rādīja jau sesto rīta stundu. Mūzika bija noklususi, deju zāle tukša. Skola atkal visus gaidīs pēc 5 gadiem. Kā savā apsveikuma runā teica LNS prezidents Arnolds Pavlins: «Šogad tiešām ir īpašs svētku gads, to vienmēr varēs atcerēties, kas 2005.gadā notika. Parasti labos vārdus saka tikai dzimšanas dienā, bet lai to nepietrūkst arī darb-dienās!»

»Atkal esam kopā pēc daudziem gadiem...»

49000 vērtībā, pēc projekta no jauna izbūvēta visa skolas siltumsistēma Ls 64000 vērtībā;

— Šajā mācību gadā skolā mācās 184 skolēni;

— Skolā pavisam strādā 118 darbinieki — 100 sievietes un 18 vīrieši, no tiem 81 ir pedagoģiskais darbinieks, bet 37 tehniskie darbinieki;

— 67 pedagogiem ir augstākā pedagoģiskā izglītība, no tiem 7 ir pedagoģijas maģistri; 22 pedagogi iegūst surdopedagoga kvalifikāciju, mācoties Rēzeknes Augstskolā. Tiek gatavoti dokumenti, lai augstskolas filiāli varētu atvērt Valmierā;

— skolā darbojas 27 ārpusklases pulciņi. Populārākie — basketbols, šahs un dambrete, galda teniss, melodeklamācija, futbols, floristika un tautiskās dejas;

— jubilejas vakarā piedalās 130 absolventi;

— tiek veiksmīgi realizēti dažādi projekti.

Apsveikumi, ziedi, veltes...

Kā apliecinot skolas vilņaino dzīves gājumu, ar emocionālo melodeklamāciju «Šūpoles» priecēja Iveta Lāce—Miezīte.

Paslavējot radošo darbīgumu un to, ka skolas vārds skan ne tikai Latvijā, bet arī ārpus robežas ar vērtīgu dāvanu sveica Valmieras skolu valde. Netika aizmirsti tie skolotāji, kuri atdevuši skolai visu savu dzīvi. Par mūža ieguldījumu izglītības sistēmas veidošanā apbalvojumus saņēma daudzi. Brītiņu vēlāk viņu rokās gūla ziedi kā lielais paldies no nu jau arī sirmajiem skolēniem. Apkampiņi, prieka asaras!

Skolotājus neaizmirst! Atzinības rakstus saņēma vairāki enerģiski skolotāji. Katrs aizpilda kādu jomu un kopā iznāk veselums!

Vēstures ietvaros tika parādīta doku-

Nedzirdīgo dienā

Atzīmē Raiņa skolā

Ilze Kopmane

Nedzirdīgo pasākums skolā jau kļuvis par tradīciju. To savā uzrunā noslēguma pasākuma apmeklētājiem apliecināja skolas direktors J.Šmits.

Trīs bagātas dienas — ar izziņošām nodarbībām par nedzirdīgo dzīvi ne tikai Latvijā, bet arī ārzemēs. Pieredze, salīdzinājumi, pašu acīm vērotais un vieslektoru stāstītais — tas rosinās jaunas idejas turpmākam darbam arī jauniešu organizāciju «Efraims», atzina SO «Efraims» prezidents Ivars Kalniņš, viens no pasākumu kompleksa organizatoriem.

Salīdzināt, padomāt, rast idejas

Nedzirdīgo dienu ietvaros notika arī nodarbība — ieskats zīmju valodas «ābecē», ko vadīja ZV skolotāja Alīna Bergmane no Zviedrijas. Apmeklētāju atsauksmes cildinošas, esot bijis ļoti interesanti salīdzināt Latvijas un Zviedrijas zīmju valodas, pieeju to apguvei utt.

Par uzvedības kultūru lika padomāt G.Krastas lekcija. Prezentācijas par Īrijas jauniešiem Latvijā, Austrijas nedzirdīgo izglītības iespējām un Zviedrijā uzzināto sniedza T.Osetrova un K.Beisone.

Skola kā atvērta telpa

Vienkop bija dzirdīgie un nedzirdīgie audzēkņi un viesi — gan uz skatuves, gan zālē... Bet kulminācijā izskanēja noslēguma vakars, kur direktors J.Šmits tā ievadā teica: «Mūsu skolā kopā mācās daudz dzirdīgu un nedzirdīgu jauniešu. Tā ir atvērta telpa, kurā iespējams citam citu redzēt, iepazīt, kopā darboties un galu galā izjust, cik mēs savā dažādībā tomēr esam vienādi kā cilvēki, vienas sabiedrības locekļi...» Viņš novēlēja «Efraimam» turpmāk

sekmīgu sadarbību ar skolu un soliņa savu atbalstu visā.

Grūtā teātra māksla

Koncertdaļas ievadā uzstājās zviedru viesrežisore Vineta Luksela (*attēlā*), pastāstot par savu ilggadīgo pieredzi nedzirdīgo teātra mākslas laukā. Turpat trīsdesmit gados ar viņas

līdzdalību vai viņas vadībā tapušas vairāk nekā pussimts izrādes. Vienu no tām vērojuši pat Zviedrijas karaliene. Dažāda bijusi pieeja uzvedumiem un arī autoru attieksme pret viņu lugu iestudēšanu zīmju valodā. Nācies pārlicināt, lauzt stereotipus (iesīkstējušus uzskatus), meklēt arvien spilgtākus un skatītājiem tuvākus izteiksmes līdzekļus (no vārda un zīmes uz mīmiku un kustībām).

Režisore stāstīja par savu sadarbību ar dzirdīgajiem režisoriem. Viens piemērs — viņa reizēm izrādēs sēdējusi skatuves griestos un no augšas ar teleteksta palīdzību koriģējusi darbības norisi. Bija ļoti grūti daudzreiz, atzina Vineta Luksela, mācījās pati raudādama, mocīja citus, nācās apgūt daudz prasmes, pat baleta figūras. To var izdarīt tikai tad, ja teātris — visa dzīve...

Dažās dienās Rīgā Vineta ar jauniešu grupu iestudēja uzvedumu «Turaidas Roze» mūsdienai interpretācijā. To varēja vērot visi klātesošie.

Jukjukām dzirdīgi, nedzirdīgi

Programmas norisi temperamentīgi novadīja Ivars Kalniņš un viesulis no Valmieras Ivela Lāce—Miezīte. Viņu pieņemti kopā dejoja, dziedāja balsīs un tulkoja zīmēs liela grupa jauniešu — ej nu izšķir, kurš tur dzirdīgs, kurš nedzirdīgs! Tautas dziesmām sekoja reps (runāšana un dziedāšana kopā) — izrādās, arī šo tik ātri runāto tekstu var pārtulkot zīmēs, un šo kopdarbu bija iestudējis skolas koris ar reperi — dziedātāju solistu Artūru un grupu «Alias» I.Immures vadībā.

«Mums katram savi sapņi...»

Un tad nāca puīši, kurus redzot meitenēm acis iemirdzējās un rokas jau sniedzās pēc autogrāfiem. Tie bija *Valters un Kaža* ar ģitārām rokās. Dziedāja viņi atsevišķi, pēc tam kopā ar skolas kori savu Eirovizijas dziesmu «*Karš nav beidzies*» ar piedziedājumu zīmju valodā savā izpildījumā. Un ne tikai! Grupa «*Alias*» visu šo dziesmu sniedza angļu valodā, zīmēs! Teikšu tā — aizkustinošs skats. Ne velti puīšus projām laist negribēja. Turpat uz vietas tapa intervijas, autogrāfi, kopīga bildēšanās, kontaktu paplašināšana, draudzības un turpmākās sadarbības meklējumi.

Mums katram ir savi sapņi, teica viņi, un svarīgi ir istā brīdī pareizi pieturā iekāpt pareizā trolejbusā, kas ved tiem preti...

Finansiāli jauniešus atbalstīja Rīgas Domes Labklājības departaments. Paldies!

Ievēriņai

LNS Komunikācijas centrs darbam Rīgā aicina pieteikties personas, kuras vēlas strādāt par nedzirdīgo zīmju valodas tulkiem.

Prasības:

— labas latviešu zīmju valodas un latviešu valodas zināšanas;
— vēlamas svešvalodu zināšanas un prasme strādāt ar datoru.

Piedāvājam:

— darbu draudzīgā un radošā kolektīvā;
— atalgojumu, kas atbilstošs kvalifikācijai.

Pieteikuma vēstuli un autobiogrāfiju (CV) varat sūtīt — pa pastu: Elviras ielā 19, Rīgā, LV — 1083; faksu: 7815284; e-pastu: kc@lns.lv

Mainīts Komunikācijas centra darba laiks

No 1.novembra LNS Komunikācijas centra tulki Rīgā strādā pirmdienās — piektdienās no pl.9 līdz 18.

Atgādinām, ka ar viņiem var sazināties pa telefonu/teksta telefonu 7471588; faksu 7815284 SMS 6184246 (LMT identifikators: Inskc); e-pastu help@lns.lv MSN help@lns.lv

Aicina visus

Austrijas galvaspilsētā Vīnē notiks Jaungada pasākums starptautiskajā mērogā!

Jūs varat apskatīt mājaslapu: www.visualbrain.net/visualnews/visualnews.php?artikel_id_url=65

Bijetes: www.gehoerlos.at/euroatone/formular.php

Informē U.Ozols

Precizējums

Alsviķu profesionālās skolas direktore Anīta Palma piezvanīja uz «KS» redakciju un precizēja I.Kalniņa rakstā «Jānis mācās Somijā» minētos faktus.

Jānis Naļivaiko nav mācījies Alsviķu arodapmācības centrā (tagad — Alsviķu profesionālā skola), bet gan Apes arodskolā (Alsviķos nedzirdīgie jaunieši izmantoja tikai kopmītni). Alsviķu profesionālajā skolā nav bijusi arodapmācības programma, kurā gatavo automehāniķu palīgus.

Motivācija: Kopt tradīcijas, būt kopā

Zelta briedumā

Daiga Delle

Tāds skaists sarīkojums, veltīts dzīves gadu jubilāriem notika 29.oktobrī KC «Rītausma». Kā atzina viena no pasākuma organizatorēm Jautrīte Groma, šis pasākums notiek katru gadu. Idejas autore savulaik bijusi Monika Rublovska. «Kad šeit 1966.gadā sāku strādāt, šis pasākums jau bija vecajā klubā. Mums ir stipras tradīcijas. Tie, kas atzīmē šeit 50, 60 gadu jubileju, tepat atzīmē arī 80. Savus cilvēkus labi pazīstam, tāpēc varam veidot individuālu pieeju katram,» pastāstīja Jautrīte Groma.

Pati svētku diena sākās ar jubilāru ieviešanu zālē tautumeitu pavadībā. Lūk, viņi: Hortenzija Kalna (85), Ņina Bula (80), Jānis Miežītis (75), Anatolijs Suharovs (75), Antoņina Ratniece (70), Jadviņa Kučinska (70), Spodrite Beinarte (70), Biruta Briede (65), Jurijs Krotkovs (65), Aivars Kliēvns (60), Māra Rikena (60), Jeļena Lazdiņa (60), Juris Ķīvītis (60), Velta Kleina (50).

Katrs jubilārs iedzieda savu svecīti un veltījumā saņēma individuālu viņa dzīves raksturojumu ar dzejas rindām. Viņu priekam dejoja arī jauniešu deju grupa.

Neskatoties uz visu, kas ir bijis, jūs esat izturīgi, mūsu tauta ir stipra, — tā jubilārus godināja LNS viceprezidente un KC «Rītausma» direktore Maruta Piterniece, pasniedzot noderīgas un veselīgas dāvanas. Sekoja tosts un šī skaistā mirkļa iemūžināšana vēstures lappusēs. Jubilārus sveica arī daudzie radi un draugi.

Pasākums turpinājās liksmā noskaņā dejas ritmos, omulīgās sarunās sveču gaismā, atceroties jaunības trakulības. Dažus dzīvesstāstus jubilāri uzticēja arī «KS» korespondentei.

Hortenzija Kalna — 85: Par spīti dažādām dzīves grūtībām, šodien jūtos labi. Visu dzīvi biju ļoti enerģiska, bet nu gan vairs fiziski netieku savai enerģijai līdzī. Man ir bijis dabisks dzīvesveids, tāpēc laikam tik labi izskatos. Mana mamma nodzīvoja līdz 94 gadu vecumam un izska-

tījās labi, tā kā mūsu dzimtas sievietes ir stipras. Savas dzīves 25 gadus veltīju šuvējas darbam biedrības uzņēmumā Rīgā. Jaunībā biju audēja, pēdējā darbavieta bija apavu fabrika »Rekords«.

Mēs esam trīs māsas. Viena — Mirdza dzirdīga, otra nedzirdīga — Spodrite. Ikdienā viņas man ļoti palīdz. Man ir arī draudzenes. Dēls, mazdēls miruši. Zaudējuma sāpes pārdzīvot — tas prasīja lielu izturību. Žēl, ka šovakar te nav manas mazmeitas, kuru ļoti gaidīju.

Māsa Spodrite: «*Hortenzija var justies droša — visi radi un draugi par viņu ļoti rūpējas, saudzē!*»

Spodrite Beinarte — 70: Šovakar jūtos lieliski, nesūdzos. Kopā ar mani ir cilvēki, kas ilgu gadu ir bijuši mani labākie draugi. Nekad neesmu bijusi mierīga, vienmēr esmu bijusi kustīga, aušīga. Dzīvē bijušas daudzas grūtības, bet visu esmu aizmiršusi. Uz jautājumu, kur ir tas noslēpums — tik labi izskatīties, atbildēt pasteidzās draudzene

Rasma Kurēna: «*Spodra bērniņu pavadīja laukos, tāpēc dzīvē bija tāda norūdīta un viena no labākajām sportistēm. Baltijas republikas sacensībās piedalījies,*

izaudzināta meita, ir divas mazmeitas. Abi ar vīru palīdz tās audzināt. Spodrite visu mūžu ir liela adītāja. Šo skaisto nodarbi turpina arī meita un otrā mazmeita. «Meita mums laba, pārvalda zīmju valodu, vienmēr esam bijušas kā draudzenes un no sirds izrunājušās. Meita pat īsu brīdi strādāja par zīmju valodas tulku,» piebilst gaviļniece.

Māra Rikena — 60, Jeļena Lazdiņa — 60: Abas ir draudzenes jau no arodskolas laikiem.

Jeļena: «Nejūtos veca, drīzāk jaunāka, enerģiskāka nekā agrāk. Pašlaik savas dienas vadu, kopdama 88 gadus veco mammu. Dēls dzīvo Daugavpilī. Man ir arī draugs. Abi mīlam strādāt dārzā, dejojot. Mums patīk makšķerēt. Draugi man novēlēja visu labāko. Liels paldies par dāvanām no organizatoriem, draugiem, man ļoti šeit patīk, sirdi ir tāds siltums.»

Māra: «Kad man bija 50 gadu jubileja, jutos labāk, tagad tā vairs nekas nepatīk... Lai dzīve būtu skaistāka, izbaudu pirts labumus, milu kosmētiku, smaržas. Šovakar esmu ļoti priecīgi pārsteigta par dāvanām, par draugiem.» Diemžēl nav šeit mana dēla, kurš dzīvo Anglijā.

Biruta Briede — 65: «Šeit esmu pirmo

reizī. Jūtos patīkami pārsteigta par dāvanām. Tagad visu savu laiku veltu ģimenei, audzinu mazbērnu, adu, šuju, lasu grāmatas. Šovakar esmu kopā ar bērniņas draugiem».

Aivars Kliēvns — 60: «Labi būt sabiedrībā svētku reizē. Mēs saņākam ar draugiem kopā arī mājās, protam

Tik daudz ziedu, dāvanu, smaidu... Lai visi labie vēlējumi piepildās!

atlika vēl olimpiāde, bet...radās šķēršļi».

38 gadus nostrādāja par šuvēju kombinātā, tur arī sabiedriskā darba veicēja. Spodra dejoja pirmajā deju kolektīvā Jāņa sētā. Un kā viņa mīlēja zirgus, jāja! Kad iebraukā vācieši, mammai sirds pamira bailēs, kad mazā, kustīgā meitene droši devās pie vāciešiem un kāpa zirgos.

Spodrite tagad ir pensionāre, ikdienā ir kopā ar vīru Viktoru jau 27 gadus. Reiz pašķīrušies, bet tad pārdomājuši un sapratuši, ka kopā tomēr labāk. Vīrs ir cilvēks ar zelta rokām — restaurē dīvanus, liels makšķernieks. Kopā abi dodas makšķerēt. Zivis gan tīra un cep pats vīrs.

labi pavadīt laiku, svinam jubilejas ar draugiem, klasesbiedriem, ģimenes draugiem. Šovakar šeit atkal esam visi kopā, un tā katru gadu ir kāda skaista jubileja. Mums, nedzirdīgiem, savā sabiedrībā ir interesanta dzīve, valda jautrība. Paldies Marutai, Jautrītei par sagādātajiem svētkiem.»

Antoņina Ratniece — 70: «Viss ir labi, ar mani ir 2 māsas, meita, mazmeita, draugi. Runājam, ka vajag turēties!»

Meita Ira: «Mammai novēlu izturību. Kad biju maza, mamma par mani ļoti rūpējās ņēma visur līdzī ciemos, brīvo laiku

Zelta briedumā

Sākums 4. lpp.

veltīja man. Tagad viss otrādi – vedu mammu ciemos. Mums ir izdevies sadzīvot silti un mīļi!»

Ņina Bula – 80: «Man «Rītausmā» ļoti patīk! Kopā ar mani ir draugi. Te arī mans klasesbiedrs Ansis Smons. Joprojām rūpējos par sevi, arī sportoju. Vienmēr esmu bijusi centīga, arī mācībās. Atceros, ka skolotāji man pasūtīja sūt tērpus. Man tas padevās. 23 gadus biju Rīgas uzņēmumā šuvēja.

Mans lepnums ir izaudzinātie 3 bērni. Tagad viņi veiksmīgi iekārtojušies paši savā dzīvē un varu atpūsties! Dzīvoju viena, bet, lai man būtu tuvāk, viena meita strādā Rīgā un bieži ir pie manis. Bērni mani ļoti atbalsta. Pārvalda zīmju valodu, kaut arī ir dzirdīgi. Liels paldies Marutai, Jautrītei!»

Draugi: «*Novēlam Ņinai veselību un daudz, daudz prieka!*»

Ansis Smons: «*Kopīgi jāpiemin arī Ņinas vīrs, kurš jau aizsaulē – bija cilvēks ar zelta rokām!*»

Velta Kleina – 50: «Nejūtos tā, ka man būtu jau 50 gadu. ...Ātri gan laiks iet. Man ir bijis daudz priecīgu brīžu, pat nevaru izcelt vienu spilgtu dzīves notikumu. Daba dāvā-

jusi man labu izskatu, neesmu sevišķi piepūļusies, lai labi izskatītos. Sev noteikti novēlu veselību. Ja ir veselība, tad arī pārējais viss būs labi!»

Jadvīga Kučinska – 70: «Mani sveica jaunības draugi. Jūtos patīkami. Vienmēr esmu bijusi sportiste – spēlēju dambreti, esmu bijusi aktīva orientieriste. Tagad apmeklēju klubu.»

Noslēgumā KC direktore Maruta Piteriece pateicās saviem palīgiem šī pasākuma organizēšanā: Vitai Kamarei – viņa realizē un noformē piespēlētās idejas;

Lienai Čerepko – lieliski līdzdarbojas telpu noformēšanā; labi palīgi ir arī Anatolijs Stepaņuks un Valdis Krauklis – gan ar aktiermākslu, gan fotografēšanu un filmēšanu utt.

Vakara gaitā korespondente izbaudīja patiesu viesmīlību no kultūras centra saimnieces un viņas komandas puses. Paldies visiem!

Godātā jubilāre Hortenzija Kalna aizdedzina sveci

Pateicība

KC «Rītausma» nama saimniecei **Marutai Piteriecei** un viņas kolēģei **Jautrītei Gromai** par skaisto, veiksmīgi organizēto sarīkojumu «Zelta briedumā» – sirsnīgs paldies!

Jubilāru grupa: Hortenzija Kalna, Ņina Bula, Anatolijs Suharevs, Spodrite Beinarte, Antoņina Ratniece u.c.

Pretī zelta rudenim

Juris Ozoliņš

Pateicoties LNS projektam «Mēs – sabiedrības daļa», notikuši dažādi interesanti pasākumi Kuldīgas biedrībā. Nu, lūk, kādā jaukā rudens dienā nedzirdīgie ļaudis devās laukā pie dabas krūts.

Tas bija pārgājiena «Pretī zelta rudenim». Brīnišķīgā, saulainā, krāsām bagātā piektdienā devāmies uz Vārmes pagastu. Braucām ar autobusu un pa ceļam vēro-

jām brīnišķīgo rudens ainavu. Vārmes pagastā pārgājiena dalībniekus sagaidīja vārmeniece, Kuldīgas RB vadītāja Laima Karlštrēma. Viņa jau iepriekš bija izplānojusi šī rudens pārgājiena maršrutu.

Devāmies caur bērzu birzi, pāri Vārmes

dīķa tiltiņam, gar nokoptiem laukiem un dārziem, pa taku taciņām, kuras mūs noveda līdz lauku sētai ar saimnieces sarūpētu bagātīgu galdu ar lauku labumiem.

Laiks patiešām mūs lutināja. Atpūšoties pārrunājām dažādus dzīves notikumus. Tā bija patīkama kopīgas atpūtas diena visiem pasākuma dalībniekiem, kas vēl vairāk tuvināja biedrības biedrus.

Materiāli sagatavoti ar ES un Latvijas valsts finansiālu atbalstu. Par to saturu pilnībā atbild Latvijas Nedzirdīgo savienība, un tie nekādā ziņā neatspoguļo ES viedokli. Projektu administrē Sabiedrības integrācijas fonds.

Līdzjūtības

Izsakām līdzjūtību **Arkādijam Kurmeļovam**, māti smilšu kalniņā pavadot.

Daugavpils biedrība

*Nu ir miers pēc lielās trauksmes,
Nu ir miers pēc dziņu vētrām,
Miers pēc ilgām, cerībām,
Nu ir miers.*

/Aspazija/

Pieminam mūsu biedri **Felicitu Baueri** (1921.12.II – 2005.1.XI), mūžībā aizvadot.

Rīgas biedrība

*Dzeļ skaudra sāpe mūsu sirdīs,
Kad atvadoties siltus vārdus sakām.
Bet tu vairs nesadzirdi mūs,
Ir norimis tavs mūžs.*

Mūsu Liepājas biedrībā nu atkal par vienu biedru mazāk...

Ar visdziļāko līdzjūtību sirdī skumju brīdī esam kopā ar Māriti, Aināru, Renāru, Rolandu un tuviniekiem, mūsu biedru **Romeo Ostvaldu** (1948.9.I – 2004.10.XI) mūžībā pavadot.

Liepājas biedrība

*Aizejot atstājam pēdas
dzimtenē, ģimenē, ļaužu miņā.
Viss Dieva ziņā...*

Esam kopā bēdās ar savu darba kolēģi **Aināru Ostvaldu**, tēvu uz mūžu zaudējot.

LNS Komunikācijas centrs

Pateicība

Liels paldies visiem, visiem, kas skumju brīdī bija kopā ar mums, pavadot vīru, tēvu, vectēvu **Nikolaju Filipovu** pēdējā gaitā.

Pateicamies Daugavpils biedrības priekšsēdētājam E.Čaikai, tulkam R.Katakinai. Paldies mātai J.Uljanovai par līdzjūtību.

Sieva Domna, dēls Viktors
un dēls Andris ar ģimeni

«Sports nākotnē neizzudīs...»

Ilze Kopmane

— tā uz jautājumu par sporta perspektīvām mūsdienu globālajā pasaulē atbildēja LNSF prezidents VARIS STRAZDIŅŠ, kurš Latvijas nedzirdīgo sporta organizāciju vada jau gandrīz vienpadsmit gadus. Novembrī LNSF atzīmē savas pastāvēšanas 15. gadadienu. Saruna notika jubilejas priekšvakarā.

□ Padomju laikā sports, tāpat kā kultūras dzīve, atradās vienas nedzirdīgo organizācijas — Nedzirdīgo savienības (biedrības) pārziņā. Kad un kā notika sporta jomas atdalīšanās?

Pirms 15 gadiem, Atmosdas sākumā, man ar domubiedriem radās iecere veidot atsevišķu nedzirdīgo sporta organizāciju, kā tas ir pasaulē. Tas bija likumsakarīgs process atbilstoši atdzimušās Latvijas brīvvalsts pārveidošanās principiem.

Arī Nedzirdīgo savienība neiebilda, lai gan nostāja bija apmēram tāda: Nu, labi, labi, tad nu rādiet, ko spējat.

□ Vai nebaidījāties no atbildības, no jaunās situācijas — būt visādā ziņā pastāvīgiem?

Tam vienkārši nebija laika. Process bija sācies, atkāpties nevarēja. Nomainīju labi apmaksāto jumīka darbu uz materiāli absolūti neizdevīgu sporta vadītāja amatu: alga 7 LVL mēnesī. Bet drīz vien visu nācās veikt sabiedriskā kārtā un tā līdz pat šai dienai. Jo Izglītības Ministrijas Sporta pār-

valde līdzekļus piešķir tikai sporta pasākumiem, bet ne administratīviem izdevumiem.

□ Kā LNSF sāka ievirzīties pasaules nedzirdīgo sporta apritē?

Sākumā vajadzēja izcinīt organizācijas atzišanu. Tas bija, var teikt, politisks jautājums. Personiski tiekoties, citvalstu sporta dzīves līderi atzina mūs, bet visi gaidīja CISS (Starptautiskā nedzirdīgo sporta komiteja) oficiālo piekrišanu.

1992. gadā to arī saņēmām. Citādi tas nemaz nevarēja būt, jo visā valstī arī ar citām sporta organizācijām notika tas pats. Kad bija pirmā atzišana, notika it kā ķēdes reakcija — visas pārējās (Eiropas, šaha, Ziemeļvalstu organizācijas mūs atzina un aicināja pievienoties.

Pie viena jāatzīmē, ka tā nebija pirmā latviešu nedzirdīgo sporta saskare ar starptautiskām sporta organizācijām — vēsture glabā faktus, ka pirmās brīvvalsts laikā Latvijas pārstāvis piedalījies CISS dibināšanā, gan arī startējis pirmajās Nedzirdīgo pasaules sporta spēlēs.

□ Vai esat apkopājuši Latvijas nedzirdīgo sporta vēsturi?

Tas ir milzīgi liels un ilgstošs darbs. Bet zināms sākuma ieskaits jau mums veidojas. Šo pētniecību un datu apkopošanu pašreiz veic sporta veterāne Jadviga Bočkāne. Jo dziļāk ielūkojamies vēsturē, jo vairāk faktu un tāpat arī vēl darāmā atklājas. Darbu bremzē ierobežotās finanses, bet ceru — kādreiz varēsim palepoties ar šo veikumu.

□ Kāda bijusi sporta attīstība šajos 15 LNSF pastāvēšanas gados?

Organizatoriskā un tehniskā ziņā daudz kas mainījies. Viegļāk tagad dibināt kontaktus, sazināties, organizēt pasākumus. Labiekārtotā LNSF birojā strādā izglītoti kadri, darba gaitā izveidojusies darboties spējīga, pieredzējusi valde.

Mainījušās arī LNSF funkcijas, jo visā Latvijā darbojas neatkarīgie nedzirdīgo sporta klubi. Jaunas vēsmas, jaunas idejas; arī cilvēki tagad ienāk sportā.

Ja vidējā un vecākā paaudze maksu par piedalīšanos sacensībās dažkārt uztver kā «aplaupīšanu», tad jaunie to atkal pieņem daudz vieglāk, jo saprot: mūsdienās nekas nav par brīvu.

Bet te sāk darboties citi rīcības izvēles principi: pirmajā vietā —

darbs, naudas pelnīšana, primārās dzīves vajadzību apmierināšana. Pēc tam, cik laika un naudas atliek, vaļasprieki — starptiem arī sports. Un jāteic, ka tagad sports no cilvēka prasa naudu, dažreiz pat lielu naudu...

□ Tāpat sportistu skaits samazinās?

Tik burtiski to nevajadzētu uztvert. Kas grib un vēlas no sirds, tas sportos pie visiem nosacījumiem. Tomēr būs arī tādi, ko pat par naudu sportā neievilk. Atkrita arī tie, kuri agrāk sportu izmantoja, lai tiktu uz ārzemēm. Tagad tā vairs nav problēma neviename, ja vien finanses atļauj.

□ Kā iepriekš minētais ietekmē sportistu rezultātus?

Salīdzinot ar 1992. gadu, tas ir, LNSF darbības sākumu — jāatzīmē, ka līmenis krities. Un te nav līdzējuši nekādi ārējie faktori: ne modernās tehnoloģijas, ne aprikojumi, tērpi vai smalkākas treniņu zāles utt. Jo pats galvenais ir cilvēks, viņa fiziskā varēšana un morālā gatavība atdot sevi sportam. Ja tās trūkst, tad panākumu nebūs. Un to skaudri var izjust, pārskatot agrāko gadu sportistu sasniegtos rezultātus — bez jebkādam «ekstrām»... Nu nav vairs jaunajos tāda azarta, aizrautīgas vēlmes, atdevības treniņos un sacensībās!

□ Kā LNSF sadarbojas ar sporta klubiem?

Oficiāli sadarbības līgumi vai citi saistoši noteikumi nepastāv. Protams, bieži dažādu sporta jautājumus pārrunājam un risinām kopā. Savstarpēji izpalīdzam, kur nepieciešams. Tas attiecas arī uz LNS.

Sporta klubi ir neatkarīgi — gan finansiālā, gan praktiskās darbības ziņā. Katrs darām savu darbu, jo funkcijas nodalītas. Katrs strādā savu iespēju robežās, bet visu cieņu rīdniekiem — «Nedzirdīgo sports» pilnīgi sabiedriskā kārtā spējis noorganizēt savu darbu visai plašā apmērā, to skaitā notiek pat vairākas starptautiskas sacensības.

Mana vēlme būtu, lai klubi kļūtu vēl spēcīgāki visādā ziņā, kļūstot par bāzi vietējā sporta attīstībai un jaunu sportistu izaugsmei.

□ Parunāsim par LNSF komandas

«Sports nākotnē neizzudīs..»

Sākums 6. lpp.
cilvēkiem!

Bez palīgiem es nebūtu neko izdarījis. Tos varētu iedalīt divās daļās. Pirmie būtu padomdevēji, nedzirdīgo sporta politikas veidotāji. Tā ir valde, kur katram loceklim ir noteikts savs darbības «lauciņš» — sporta veids, par ko viņš atbild. Valde iestrādājusies, un tās locekļi ir sava sporta veida pieredzējuši speciālisti, tāpēc uz viņiem pilnā mērā varu paļauties jebkurā brīdī.

Otrā daļa būtu manas meitenes, kas strādā birojā. Viņas mani nepievīla, kad gatavojām lielos pasākumus — Eiropas čempionātu orientēšanās sportā šeit, Latvijā — Cēsis un piedalīšanos Olimpiskās spēlēs

Austrālijā.

Vislielākais prieks man par Lienī Kleinu — Brūveri. Neskatoties uz ģimenes pieaugumu, mācībām, viņa veic grāmatvedības darbus tā, ka esmu drošs par LNSF finansu lietām.

Iveta Kraze vēl mācās, un es ceru, ka viņa kļūs par labu speciālisti. Par Jadvīgu Bočkāni jau minēju iepriekš.

□ Un nu par to, kāda būs LNSF virzība nākotnē!

Kārtējā kongresā, tūlīt pēc jubilejas, pieņemsim programmu turpmāko četru gadu darbam. Neko jaunu neizdomāsim, jo mērķis paliek tas pats — nedzirdīgo sporta attīstība. Konkrētas aktivitātes jau zināmas šim darba cēliem: Latvijas čempionāti,

līdzdalība pasaules, Eiropas, Ziemeļvalstu Baltijas čempionātos. Un protams — neatlaidīgs ikdienas darbs gan mums, sporta organizatoriem, gan pašiem sportistiem.

Sports nākotnē neizzudīs, kā tas varbūt notiek ar daudz ko citu. Varbūt pazudīs vai transformēsies kāds sporta veids, bet vietā nāks cits. Dzīves likumsakarības diktē līdzsvaru.

□ Kā tu pats redzi savu vietu sportā šajā tālākajā ceļā?

Sportu par svarīgu, būtisku savas dzīves sastāvdaļu esmu izvēlējis jau pirms daudziem gadiem un nenozēloju to. No citiem komentāriem atturēšos, jo svarīgākos jautājumus izlems LNSF augstākā institūcija — gaidāmais kongress.

RSK Nedzirdīgo sports — 70

Andris Bergmanis, RSK «Nedzirdīgo Sports» priekšsēdētājs

Vasaras nogalē Rīgā risinājās divdienu starptautiskais turnīrs minifutbolā nedzirdīgajiem par godu RSK «Nedzirdīgo Sports» 70 gadu jubilejai.

Sacensības risinājās „Daugavas stadionā”. 2 minifutbola laukumos 2 dienās. Piedalījās 11 komandas no 9 klubiem 5 valstīs. To skaitā 5 komandas no Latvijas.

Katrs mačs risinājās 2 x 20 minūtes, laukumā no katras komandas spēlēja 5 + 1 vārtsargs.

Sacensības notika grupās. A grupā sacentās 6 komandas: 1) RSK «Nedzirdīgo Sports» 1.komanda; 2) Kroidonas nedzirdīgo futbola kluba (Croydon Deaf F.C.) komanda no Londonas, Anglija; 3) RSK «Nedzirdīgo Sports» 3.komanda; 4) VNSK

«Tālavas Nedzirdīgo sports» komanda no Valmieras; 5) «Šermukšnis» komanda no Klaipēdas, Lietuva, un 6) Čārltonas atlētiskā nedzirdīgo futbola kluba (Charlton Athletic Deaf F.C.) komanda no Londonas, Anglija.

B grupā sacentās 5 komandas: 1) RSK «Nedzirdīgo Sports» 2.komanda; 2) «Gestas» komanda no Viļņas, Lietuva; 3) kluba «GSG Stuttgart» komanda no Štutgartes, Vācija; 4) Munsteres Nedzirdīgo futbola (Munster Deaf Football) kluba komanda no Īrijas; 5) LNSB «Liepava» komanda no Liepājas. Mačus grupās tiesāja mūsu pašu nedzirdīgie, kā mūsējie, tā viesi.

Divās dienās risinājās mači par 9. — 11.vietu un finālsacensības par 1. — 8.vietu. Tiesāja 2 tiesneši no Latvijas futbola federācijas.

Gala rezultāti: 1.vietā Charlton, Anglija, 2.vietā Stuttgart, Vācija, 3.vietā Munster, Īrija, 4. Nedzirdīgo Sports — 1, 5. Gestas, Lietuva, 6. Nedzirdīgo Sports — 2, 7. Šermukšnis, Lietuva, 8. Tālavas NS, 9.Croydon, Anglija, 10. Liepava, 11. Nedzirdīgo Sports — 3.

Ar kausiem futbolbumbas formā tika apbalvotas 10 labākās komandas, ar figūrām — 5 labākie spēlētāji (labākais vārtsargs, aizsargs, uzbrucējs, vārtu guvējs un

turnīrā, kā arī LNSF, LNS, KC «Rītausma», Komunikācijas centram, Zīmju valodas centram un laikrakstam «Kopsoli».

Par pasākumu organizēšanu un sniegtajiem interesantajiem priekšnesumiem svētku vakarā pateicamies kultūras centram «Rītausma».

Izsakām pateicību Rīgas domes Izglītības, jaunatnes un sporta lietu komitejai par finansiālu atbalstu turnīra organizēšanā, A/S „LatFood” par ziedoto produkciju, Ādažu čipsiem, SIA „LIDO” par vakariņām atpūtas centrā Krasta ielā.

A.Bergmanis ar Londonas kluba pārstāvi K.Mallu

spēlētājs). Spēlētāju vidū kā labākais aizsargs izcēlās Nedzirdīgo Sports — 1 kapteinis **Pēteris Logins**.

Sīkāk ar rezultātiem var iepazīties mājaslapas www.lnsf.lv sadaļā: Sacensību rezultāti starptautiskajos pasākumos.

Pateicība

Turnīra starplaikā 27.augusta vakarā KC «Rītausma» notika jubilejas svētku vakars.

Par apsveikuma runām, vēlējumiem un dāvanām, paldies klubiem «Tālavas NS», «Liepava», «Zaļās paparde», «ŠaDa» un ārvalstu klubu pārstāvjiem, kas piedalījās

RSK «Nedzirdīgo sports» ziņo

RĪGAS NEDZIRDĪGO MEISTARSACĪKSTES BOULINGĀ
3.decembrī pl.11

Notiek: TOSS boulinga hallē, Ķengaraga ielā 6, Rīgā.

Sacensībās piedalās tikai komandas. Katrā komandā 3 vīrieši un 1 sieviete.

Komandas sastāvi jāpiesaka «Nedzirdīgo Sports» valdes loceklim Vladimiram Mostovam līdz 13.novembrim.

Komandas dalības maksa: ja piesakās līdz 13.novembrim — 6 Ls, ja piesakās 14.— 20.novembrī — 10 Ls;

Pēc 20.novembra pieteikumus nepieņem.

Papildus dalības maksa (no katra dalībnieka):

- RSK «Nedzirdīgo Sports» biedriem — nav,
 - pārējiem, kuri dzīvo Rīgā, — 3 Ls,
 - pārējiem, kuri nedzīvo Rīgā, — 2 Ls,
 - bērniem un jauniešiem līdz 16 gadu vecumam — 1 Ls.
- Dalībnieki paši maksā uz vietas par apavu nomu — 0,70 Ls.

Īsziņas

«Attīstību latviešu zīmju valodai»

— tā saucas LNS Zīmju valodas centra projekts, kas ieguvis atzinību Valsts valodas aģentūras izvērtējumā un tiks finansēts realizācijai 2006. gadā.

ZVC centra direktore Lilita Janševska informēja, ka projektā paredzētie pasākumi vērsti uz mērķi — veicināt un attīstīt pareizas latviešu zīmju valodas apguvi gan pašu nedzirdīgo sabiedrībā, gan arī to vidū, kas tiešā saskarē ar nedzirdīgiem cilvēkiem.

Uzmanības centrā būs izglītības iestādes, kur mācās nedzirdīgie jaunieši. To darbiniekiem — skolotājiem, tulkiem tiks organizētas nodarbības zīmju valodas pamatu apguvei, šīs iestādes apgādās ar mācību literatūru.

Varēs sūtīt SMS uz 112

Līdz gada beigām, iespējams, tiks izveidota sistēma, lai nedzirdīgie, nosūtītot īsziņu, varētu izsaukt palīdzību nelaiemes gadījumos pa 112, ziņo BNS.

Pašlaik nedzirdīgajiem nav iespēju tieši kontaktēties ar 112 dienestu. Viņi izmanto vai nu LNS Komunikācijas centrā strādā-

jošo nedzirdīgo tulku palīdzību, lietojot SMS, faksu, e—pastu, vai arī dzirdīgo cilvēku palīdzību.

Līdz šim nedzirdīgie cilvēki nav nopietni cietuši sazināšanās grūtības dēļ, taču problēmas un neērtības bijušas.

Greznajā jubilejā

Ārija Medne

Rīgas Nedzirdīgo šaha un dambretes kluba «ŠaDa» vadītāja Marina Artjomova un kluba biedrs Andris Kamars ar dzīvesbiedri kā lūgtie viesi piedalījās firmas Joker 10 gadu jubilejas svinībās.

Svētki Rīgā, Melngalvju namā risinājušies ļoti svinīgi un grezni. Klubs «ŠaDa» ilgstoši sadarbojas ar firmu Joker, kura vairākkārtīgi sniegusi finansiālu atbalstu nedzirdīgajiem šahistiem un dambretistiem līdzdalībai starptautiskās sacensībās.

Marina Artjomova sirsniņiem vārdiem sveica «ŠaDā» labdarus un pateicās par atsaucību un palīdzību, ko no firmas saņem nedzirdīgie sportisti. Savukārt Joker prezidents kā gaviļnieka pārstāvis ar lielisku žestu (simbolisku, lielu eiro logo) pasniedza vēl vienu velti mūsu klubam «ŠaDa» — apliecinājumu par finansējumu 3000 eiro apmērā turpmāko ieceru un plānu realizēšanai.

Savukārt man bija tas gods šo notikumu tulkot zīmju valodā un varu teikt, ka tā bija vēl viena vērtīga iespēja nedzirdīgajiem kā mūsu sabiedrības daļai godam prezentēt sevi dzirdīgo publikas priekšā.

Mīļi sveicam

Varbūt dažlaba nosarkusi kļavas lapa šoruden nokrita pie jūsu kājām neievērota, varbūt nepacelts aizriņoja savu ceļu spoži brūns kastanis un mārtniņrozēs salnā nokāra galvas, jūsu nepažēlotas...

Bet nu jums pēdējais laiks nolikt malā ikdienu un sevi sapost svētkiem — pieturas brīdīm pirms tālākā gājuma, pārkāpjot savas apaļās gadskārtas sliekšni.

Lai nāk vēl citi bagāti gadi — ar piedziņojumiem, dāsnumu un skaistiem notikumiem jūsu dzīvē!

90

16.XII ALĪNA GAVRAČA, Rīgas

80

4.XII MARIJA IVANOVA, Daugavpils
5.XII ANNA ROMĀNE, Valmieras
20.XII AUSTRĀ BOGDANE, Rīgas
28.XII JANĪNA GRŽIBOVSKA, Daugavpils

70

16.XII MILDA KOVALSKA, Liepājas
26.XII LIDIJA DUPUŽA, Pļaviņas

65

11.XII AINA POIKĀNE, Ventspils
28.XII VALIJA VILDIŅA, Rīgas
29.XII NATĀLIJA DUBOVA, Smiltenes
29.XII MARIJA ŠVARCA, Rīgas

60

4.XII LILIJA IĻJINA, Rīgas

55

4.XII SERGEJS LOMINSKIS, Rīgas
6.XII DZINTRA SPRINCE, Rīgas
6.XII JĀNIS ŠANTARS, Ventspils
8.XII MONIKA SENKĀNE, Rēzeknes
12.XII STANISLAVS TELIŠEVSKIS, Rēzeknes
13.XII ARTŪRS ZAČS, Rīgas

50

13.12. INTA GROSA, Rīgas
13.12. OSKARS KĻAVIŅŠ, Rīgas

Īpašie sveiciens

ONAI GRIGOROVIČAI, GAJĪNAI KROTKOVAI UN MAIRI VIRTIGAI

Gaiši vārdi dvēselē lai staro,
Skatiens silts dod sirdij sparū...

Sirsniņi sveicam jūs visas apaļajā jubilejā, kura aprit 2005.gadā. Stipru veselību, prieku, laimi jums!

RB Latgales grupa

ZIGMĀRAM UNGURAM

Darbā — aizrautību, spēku,
Mīlestībā — saldu grēku,
Sirdī mieru, dzīvē prieku,
Veselību pilnu sieku!

Sveicam 50 gadu jubilejā! (Neticami, bet fakts!

RSK «Nedzirdīgo sports»

«Kopsoli» redakcija

HELĒNAI MĀLIŅAI

Gads nākošais par bijušo lai labāks,
Lai spēks un veselība dzīves dārzā zied.

Mīļo māmiņ, vecmāmiņ un vecvecmāmiņ! Mīļi sveicam Tevi 80 gadu jubilejā!

Meita ar vīru, mazbērni un mazmazbērns. Dēls ar sievu un mazbērni

Tavs «Kopsoli»

ARĪ NĀKAMGAD DIVREIZ MĒNESĪ BŪS KOPĀ AR TEVI TAVĀS MĀJĀS... ja vien Tu neaizmirsīsi to savlaicīgi pasūtīt 2006.gadam.

bet mēs, redakcijā, parūpēsimies arī par kādu jauku pārsteigumu saviem lasītājiem...

Iepazīsimies?

Vīrietis, 58 gads vecs, nedzirdīgs — ar redzes traucējumiem, vēlas iepazīties ar sievieti. Var rakstīt vēstuli (labāk krievu valodā) vai droši doties ciemos uz mājām pie Sergeja Zavertailo uz Juglas ielu 12 — 30, Rīgā.

Galvenā redaktore ILZE KOPMANE.
Datormākslis: GUNTA BRĪNĪTE

Ja kaut kas var notikt,
tad tas arī notiks.

Mērfijs

Nākamais izdevums 30.novembrī